„COLOANA SONORĂ” – BABA CARE-ASCULTĂ ABBA

(Grigore Constantinescu – 12 martie 2013)

Comentariile care se ivesc în jurul acestei piese semnate de austriaca Catherine Aigner, preluată regizoral de Theo Herghelegiu, oglindesc problematica familială și contribuția adusă de jocul actorilor.

Totuși, afișul pare că atrage altfel atenția prin mesajul informativ în care prima idee este cea a vârstei personajului principal („baba”), elementul de centru invită la o anume acțiune („ascultă...”) iar finalul plasează ca surpriză numele unei celebre formații vocal instrumentale pop („ABBA”). Pentru autor și personajul principal, invitația adresată spectatorului este oarecum palidă, pentru „ABBA”, dimpotrivă! Mai ales că, expresiv, la orizontul nostalgiilor trecutului, muzica acestui ansamblu a dominat o epocă, a trecut de cortinele concursului Eurovision, a depășit un număr incredibil de discuri vândute.

Cine ascultă și astăzi înregistrări cu ABBA, depășește cele trei decenii de uitare și este atras de lectura afișului piesei lui Catherine Aigner. Bătrâna are un astfel de disc așezat pe platanul unui electrofon. Prilejurile de a asculta muzica respectivă sunt cele ale singurătății depline sau ale dialogurilor cu o altă prietenă, tot bătrână, poate puțin mai năucă. Acesta este contextul. De ce copiii Babei mai ascultă aleatoriu același disc (cu selecțiuni ale celor mai celebre piese din repertoriul formației) nu se înțelege nici din text, nici din propunerile regiei. De ce această muzică agresează fonic spectatorii, nici atât. Față de depresia contextului familial și refuzul Babei de a ajunge cantonată într-un azil, rolul muzicii nu este simbolic nici de personaj, nici de comentator. Spectatorul pleacă, fără să-și fi găsit justificările de interes, ivit după lectura afișului. În ultima scenă încărcată de energie, a sărbătoririi Crăciunului, poate găsim ceva care leagă relațiile dintre personaje și ABBA. Finalul însă, prin derapajul repertorial către o piesă celebră a Editei Piaf, șterge din ecranul memoriei muzica pop promovată de ABBA.

Ce rămâne totuși? Poate... Baba, cu un principiu muzical-expresiv pe care Luminița Gheorghiu și Emilia Dobrin îl fac credibil, separat de text și viziune regizorală.